

съ хубави градини, пълни съ овощни дървета, чешмитъ по двороветъ съ най бистра вода, баиритъ накичени съ лозя, най-плодородното поле, вѣчно течещитъ рѣки, гжститъ гори, най хигиеничниятъ климатъ и охолниятъ животъ“. (Библиотека „Д ръ Ив. Селимински“ II. 34.). Сѣмейството на Петъръ Чинтула, обаче, останало въ Сливенъ⁹. Дали защото било бѣдно (знайно е, че много бѣдни сѣмейства сж емигрирали), или пъкъ се е увлѣкло отъ партията на чорбаджиитъ и гъркомапитъ, които искали населението да си остане въ Сливенъ, за насъ остава неясно. Какъ ли е чувствувалъ тия събития малкия Добри? Каква ли мъка е обладала душата му, когато „неопитнитъ младежи (негови другари), увѣчвани съ цвѣтни вѣнци“ на коне съ свирки и пѣсни напускали града. Когато дори „присѣтствующитъ турци (турското население на Сливенъ), излѣзли покрай града, съ прискърбие гледаха на това зрѣлище“.... (Библиотека Сел., стр. 37, кн. II.). Макаръ, 50 години по-късно, и да не поставя себе си между ония старци, за които обѣта (за освобождението на България) на Дибича Забалкански¹⁰ е неизгладимъ, но споменитъ за тия събития, заседнали дълбоко въ душата на поета, изпжкватъ като скжпа прѣживѣлица и намиратъ трогателенъ изразъ. „Населеніе нашего города почти полъ вѣка ждѣтъ сей радостный и торжественный для него день; живутъ еще старцы, изъ памяти каторыхъ неизгладился обѣтъ, данный имъ 1829 года прѣдводителемъ російскихъ армій Дибичемъ Забалканскимъ, обетъ что православная Россія послѣ освобожденія Молдавіи и Сербіи въ будущемъ счѣтаетъ священнымъ своимъ долгомъ освобожденіе и остальныхъ христіанскихъ народовъ Балканскаго полуострова“¹¹.